

Asia T-298/02

Anna Herrero Romeu vastaan Euroopan yhteisöjen komissio

Henkilöstö — Palkkaus — Ulkomaankorvaus — Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohta — Toiselle valtiolle suoritettut palvelukset — Tavanomaisen asuinpaikan käsite — Perustelut — Yhdenvertaisen kohtelun periaate

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 25.10.2005 . . . . . II - 4604

Tuomion tiivistelmä

- 1. Henkilöstö — Palkkaus — Ulkomaankorvaus — Tarkoitus — Myöntämisedellytykset — Tavanomaisen asuinpaikan tai pääasiallisen ammattitoiminnan puuttuminen asemapaikkana olevasta jäsenvaltiosta viitejakson aikana — Poikkeus — Toiselle jäsenvaltiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritettut palvelukset — Perustelut
(Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohta)*

2. *Yhteisön oikeus — Tulkinta — Periaatteet — Itsenäinen tulkinta — Rajat*
3. *Henkilöstö — Palkkaus — Ulkomaankorvaus — Myöntämisedellytykset — Toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritettut palvelukset — Valtion käsite — Oikeushenkilö ja kansainvälisen oikeuden ainoa oikeussubjekti*
(Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohta)
4. *Henkilöstö — Henkilöstösäännöt — Henkilöstösääntöjen säännöksen analoginen soveltaminen laajentavasti ei ole mahdollista*
5. *Henkilöstö — Palkkaus — Ulkomaankorvaus — Myöntämisedellytykset — Toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritettut palvelukset — Käsite — Vaatimus välittömästä oikeudellisesta siteestä asianomaisen henkilön ja valtion tai kansainvälisen organisaation välillä*
(Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohta)
6. *Henkilöstö — Palkkaus — Ulkomaankorvaus — Myöntämisedellytykset — Tavanomaisen asuinpaikan tai pääasiallisen ammattitoiminnan puuttuminen asemapaikkana olevasta jäsenvaltiosta viitejakson aikana — Tavanomaisen asuinpaikan käsite*
(Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta)
7. *Henkilöstö — Asianomaiselle vastainen päätös — Perusteluvollisuus — Laajuus*
(Henkilöstösääntöjen 25 artiklan toinen kohta)
8. *Henkilöstö — Yhdenvertainen kohtelu — Rajat — Lainvastaisesti myönnetty etu*

1. Henkilöstösääntöjen 69 artiklassa säädetyn ulkomaankorvauksen tarkoituksena on hyvittää ne erityiset kustannukset ja haitat, jotka aiheutuvat tehtävien pysyvistä hoitamisesta sellaisessa maassa, johon virkamies ei ole ennen palvelukseen tuloaan luonut kestäviä siteitä. Jotta tällaiset kestävät siteet voisivat syntyä ja aiheuttaa siten sen, että virkamies menettää oikeuden saada ulkomaankorvausta, lainsäätäjät edellyttävät, että virkamiehen tavanomainen asuinpaikka on ollut tai että hän on harjoittanut pää-

asiallista ammattitoimintaansa viiden vuoden ajan asemapaikkansa maassa.

Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetään poikkeuksesta sellaisten henkilöiden hyväksi, jotka ovat kuusi kuukautta ennen tehtä-

viensä aloittamista päättyvän viiden vuoden viitejakson aikana suorittaneet palveluksia toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle, ja tämän poikkeuksen tarkoituksena on se, että tällaisessa tilanteessa näiden henkilöiden ei voida katsoa luoneen kestäviä siteitä asemapaikkansa maahan, koska heidän työskentelynsä tässä maassa on ollut tilapäistä.

selville sellaisia seikkoja, joiden perusteella ne voisivat täsmentää yhteisön oikeuden sisällön ja ulottuvuuden itenäisellä tulkinnalla.

(ks. 27 kohta)

(ks. 23 ja 24 kohta)

2. Sekä yhteisön oikeuden yhdenmukaisen soveltamisen että yhdenvertaisuusperiaatteen vaatimuksista seuraa, että sellaiselle yhteisön oikeuden säännökselle tai määräykselle, joka ei sisällä mitään nimenomaista viittausta jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksiin kyseisen säännöksen tai määräyksen merkityksen ja ulottuvuuden selvittämiseksi, on yleensä annettava koko yhteisössä sellainen itsenäinen ja yhdenmukainen tulkinta, jossa on otettava huomioon kyseisen säännöksen tai määräyksen asiayhteys sekä kyseessä olevan lainsäädännön tavoite. Nimenomaisen viittauksen puuttuessa yhteisön oikeuden soveltaminen voi kuitenkin tarvittaessa edellyttää jäsenvaltioiden oikeuden soveltamista silloin, kun yhteisöjen tuomioistuimet eivät voi saada yhteisön oikeudesta tai yhteisön oikeuden yleisistä periaatteista

3. Perustamissopimuksen yleisestä rakenteesta ilmenee selvästi, että institutiionaalisten määräysten mukaisella jäsenvaltion käsitteellä tarkoitetaan ainoastaan jäsenvaltioiden keskushallintoa, eikä sitä voida laajentaa koskemaan alueiden tai itsehallintoalueiden hallintoa, riippumatta niille myönnetyn toimivallan laajuudesta. Vastakkainen näkemys loukkaisi perustamissopimuksissa määrättyä institutionaalista tasapainoa, sillä perustamissopimuksissa määritellään muun muassa ne edellytykset, joiden mukaisesti jäsenvaltiot, eli perustamissopimusten ja liittymissopimusten sopimuspuolina olevat valtiot, osallistuvat yhteisöjen toimielinten toimintaan.

Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan mukaisella "valtion" käsitteellä tarkoitetaan ainoastaan valtiota oikeushenkilönä ja kansainvälisen oikeuden ainoana oikeussubjektina sekä sen hallintoelimiä. Henkilöstösääntöjen liit-

teessä VII olevaan 4 artiklaan sisältyvää ilmausta ”toiselle valtiolle — — suorite- tuista palveluksista” on näin ollen syytä tulkita siten, että sillä ei viitata valtioiden poliittisten alayksiköiden hallinnolle suoritettuihin palveluksiin.

(ks. 29, 32 ja 33 kohta)

4. Henkilöstösääntöjen säännöksissä, joi- den ainoana tarkoituksena on säännellä toimielinten ja virkamiesten välisiä oikeussuhteita vahvistamalla vastavuo- roisia oikeuksia ja velvollisuuksia, käyte- tään täsmällistä terminologiaa, eikä ana- loginen soveltaminen laajentavasti tapauksiin, joita ei nimenomaisesti tar- koiteta, ole mahdollista.

(ks. 30 kohta)

5. Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toiseen luetelmakohtaan sisältyvää poikkeusta ei voida rajoittaa koskemaan vain niitä henkilöitä, jotka ovat kuuluneet toisen valtion tai kansainvälisen organisaation henkilöstöön, koska siinä tarkoitetaan kaikkia tilanteita, joissa on kyse toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista. Kysei- sessä 4 artiklassa säädetyn poikkeuksen myöntäminen edellyttää kuitenkin, että asianomaisella henkilöllä on ollut välit- tömiä oikeudellisia siteitä kyseessä ole-

vaan valtioon tai kansainväliseen orga- nisaatioon, mikä on sen itsemääräämis- oikeuden mukaista, joka valtioilla ja organisaatioilla on yksiköidensä sisäi- sessä järjestämisessä ja jonka perusteella ne voivat pyytää niiden organisaatioon kuulumattomilta kolmansilta henkilöiltä ehdotuksia palveluksista tiettyjen tark- kaan määriteltyjen töiden tekemiseksi.

(ks. 41 kohta)

6. Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaa 4 artiklaa on tulkittava siten, että tämän artiklan mukaan ulkomaankorvauksen myöntämisen ratkaisevana perusteena on virkamiehen tavanomainen asuin- paikka ennen kuin hän aloittaa tehtä- vänsä. Lisäksi on todettava, että koti- maasta pois muuttaminen riippuu myös virkamiehen henkilökohtaisesta tilan- teesta, nimittäin siitä, miten hyvin hän on sopeutunut uuteen elinympäris- töönsä, mikä voidaan selvittää esimer- kiksi hänen tavanomaisen asuinpaik- kansa tai pääasiallisen ansiotoiminnan aikaisemman harjoittamisen avulla.

Tavanomaisena asuinpaikkana on se paikka, johon kyseessä oleva henkilö on keskittänyt ja halunnut vakiinnuttaa elinpiirinsä pysyvästi tai tavanomaisesti.

Tavanomaisen asuinpaikan selvittämiseksi on otettava huomioon kaikki tätä koskevat tosiseikat ja erityisesti kyseessä olevan henkilön tosiasiallinen asuinpaikka.

(ks. 50 ja 51 kohta)

perusteella kiinnittäen erityisesti huomiota päätöksen sisältöön, niiden perusteluiden luonteeseen, joihin on vedottu, ja päätöksen adressaatin tarpeeseen saada selvitystä asiassa.

(ks. 67 kohta)

7. Henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisesta kohdasta ja 90 artiklan 2 kohdasta johdettavan perusteluvollisuuden tarkoituksena on yhtäältä antaa asianomaiselle henkilölle riittävästi tietoja, jotta hän voi arvioida, onko hallintoviranomaisten tekemä päätös asianmukainen ja onko hänen aiheellista nostaa kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja toisaalta antaa tälle tuomioistuimelle mahdollisuus valvoa päätöksen laillisuutta. Perusteluvollisuuden laajuutta on arvioitava konkreettisten seikkojen

8. Yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen, joka edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla, voidaan vedota ainoastaan laillisuusperiaatetta noudattaen, eikä kukaan voi edukseen vedota lainvastaisuuteen, joka hyödyttää jotakuta toista.

(ks. 76 ja 77 kohta)